

Marlo Morgan

VIDD HÍRÉT AZ IGAZAKNAK

Fordította
Balázs Éva

Marlo Morgan

Vidd hírét az Igazaknak

*Ajánlom ezt a könyvet édesanyámnak,
gyermekeimnek, Carrinek és Steve-nek,
vejemnek, Gregnek, unokáimnak, Sean Jeanningnek
és Michael Lee-nek, s legfőképpen édesapámnak.*

A mű eredeti címe: *Mutant Message Down Under*
Első kiadás: 1994 by HarperCollins Publishers, Inc., New York,
NY.

All rights reserved.

Jelen kiadás a HarperCollins Publishers engedélyével készült.

Copyright © 1991, 1994, 2004 by Marlo Morgan

© Partvonal Könyvkiadó, 2019

Fordítás © Balázs Éva, 1996

Minden jog fenntartva! Jelen kiadvány sem részben, sem
egészben nem másolható, nem sokszorosítható, sem elektronikus,
sem mechanikai eljárással. Bárminemű felhasználása csak a kiadó
írásos engedélyével történhet.

Partvonal Könyvkiadó, Budapest, 2019

www.partvonal.hu

Felelős kiadó a Partvonal Könyvkiadó ügyvezetője

Felelős szerkesztő: Korentsy Márta

Borító: Tabák Miklós

Tördelés: P. R. S. Bt.

Nyomta és kötötte az AduPrint Nyomda Kft.

Felelős vezető: Tóth Béláné ügyvezető igazgató

ISBN 978-963-9910-87-4

Tartalom

Az olvasóhoz	9
1. Kedves vendég	13
2. Titkos szavazás	21
3. Csak mezítláb	29
4. Vigyázz, kész, rajt!	34
5. Beilleszkedni a társadalomba	45
6. A díszvacsora	54
7. Teljes biztonság	61
8. Vezeték nélküli telefon	71
9. A pusztába illő kalap	76
10. Az ékszer	82
11. A mártás	85
12. Élve eltemetve	94
13. Gyógyítás	98
14. Totemek	108
15. Madarak	112
16. A varrás	114
17. A gyógyító zene	117
18. Álomvadász	121

19. Meglepetés vacsorára	127
20. Csokoládé helyett hangya	131
21. Az élen	138
22. Az eskü	147
23. Álomidő	154
24. Emlékek	165
25. Bizalom	171
26. Boldog hétköznapot!	174
27. Elsodorva	177
28. Keresztelő	181
29. Búcsú	185
30. Vidám befejezés?	188
Köszönetnyilvánítás	199

Az ember csupán vékony szál az élet szövedékében.
Bármit igazít rajta, magának teszi.

Amerikai törzsfőnök, Seattle

Csak az állja ki a próbát, aki rááll, hogy kipróbálja.

Királyi Fekete Hattyú, törzsfőnök

Majd ha az ember kivágja az utolsó fát, megmérgezi
az utolsó folyó vizét, kifogja az utolsó halat is, akkor
rádöbben, hogy a pénzt nem lehet megenni.

Algonkin indián jóslat

Üres kézzel születünk,
Üres kézzel távozzunk.
A valódi életet
üres kézzel éltem át.

Marlo Morgan

Az olvasóhoz

A könyvben leírtakat valóságos élmények hívták életre. Az olvasó meggyőződhet majd róla, nem vittem magammal jegyzetfüzetet. A történetnek az a feladata, hogy az ausztráliai bennszülöttek egyik kis törzsét megvédje a jogi felelősségre vonástól. Szándékosan nem említettem távoli barátaim nevét, akik kerülni akarják a nyilvánosságot, és megőriztem a számukra szentnek számító hely titkát is.

Nem kell az olvasónak elfáradnia a könyvtárba, hiszen nem feledkeztem meg az alapvető történelmi áttekintésről. Nem szükséges elutaznia a távoli Ausztráliába sem, mert a bennszülöttek mai életkörülményeit bármely amerikai város szegénynegyedében megismerheti, ahol a színes bőrűek többsége munkanélküli-segélyen él. A szerencsésebbje nem állástalan, igaz, csak alantasabb munkához jut; a kultúrájuk pedig kihalófélben van, ahogy Amerika őslakosai esetében történt, mivel életüket kijelölt korlátok közé szorították, és több nemzedékük számára megtiltották a szent hagyományok gyakorlását.

Amitől nem kímélhetem meg az olvasót, az az Igazak üzenete. Amerika, Afrika és Ausztrália láthatólag azon fára-

dozik, hogy javítsa az emberfajta közötti kapcsolatot. Ám valahol az ausztrál kontinens legeldugottabb vidékén, a világtól elzárva ősi életforma maradt fenn. Különleges embercsoport él ott, amely nem tudja, mi a rasszizmus, csupán az emberekkel és a természettel törődik. Ahhoz, hogy pontosan megértsük ezt az életet, jobban meg kell ismernünk a létező embert és az emberi létezést.

E könyv szerény magánkiadványként indult, s mégis nagy feltűnést keltett. Bizonyára olvasóim is más és más következtetéseket vonnak le belőle. Úgy tűnhet például, hogy az ember, akire közvetítőmként és tolmácsomként hivatkozom, az elmúlt években nem tartotta be az állami törvényeket, szabályokat: nem törődik a népszámlálással, az adókkal, a választásokkal, a földhasználati joggal, a bányászati engedéllyel, a születés és halál bejelentésével és így tovább. Sőt a törzs más tagjait is engedetlenségre buzdítja. Sokan kértek tőlem, hogy hozzam nyilvánosságra ennek az embernek a nevét, továbbá hogy vezessek el egy csoportot a távoli sivatagba, járjuk végig ugyanazt az utat. Nem tehettem eleget a kérésnek. Bizonyára lesz olyan, aki azzal vádol, hogy magam is szemet hunyok a törvénysértések fölött, illetve hogy nem mondok igazat, s a törzs talán soha nem is létezett.

Válaszom a következő: nem egész Ausztrália bennszü-lött lakosságáról beszélek. Csupán a földrész mindentől távol eső vidékén élő, vadaknak vagy ősembereknek emlegetett kortársaink nevében szólok. Mielőtt 1994 januárjában visszatértem az Egyesült Államokba, újra felkerestem őket. Újra áldásukat és beleegyezésüket kaptam, hogy végezzem ezt a munkát.

Azoknak az olvasóimnak, akik csupán szórakozást keresnek soraimban, azt kívánom: olvassák könyvemet élvezettel,

aztán felejtsek el, mint afféle könnyű előadást. Ha a mesét keresik benne, nem fognak csalódni: azt kapják, amit vártak.

Ám aki fogékony az üzenetre, tisztán megérti majd az üzenet szavát. És nemcsak eszével, hanem érezni fogja zsi-gereiben, szívében, minden porcikájában. Belegondol, hogy vele is megtörténhetett volna, hogy őt választják ki erre a vándorútra. Elhiszi majd nekem, hogy olykor nem bán-tam volna, ha nem rám esik a választás.

Mindannyian vágyunk olyan élményre, amely vala-milyen isten háta mögötti vidékhez fűződik; én a szó leg-szorosabb értelmében az isten háta mögött jártam. Velem a valóságban megtörtént mindaz, amit más csak szeretett volna megélni. Én a saját bőrömön tapasztaltam mindent.

A könyvet lapozva olvasóm szívét talán majd megérin-tik hőseim. Angolul írt szavaim mögött a világ minden em-berének közös nyelve: az érzés szó.

Ízlelgesse hát az üzenetet, kedves Olvasó, szemezgesse ki belőle, amit jónak talál, a többbit pedig hajítsa félre; hiszen ez a világ rendje.

A természeti népek hagyományainak megfelelően új ne-vet választottam magamnak, amely kifejezi ott fölfedezett képességemet.

Őszinte hívük:

Utazó Nyelv

E regény megírására ausztráliai élményeim ösztönöztek. A történet játszódhatna akár Afrikában, akár Dél-Amerikában vagy bárhol a világon, ahol még ismerik a civilizáció szó eredeti jelentését. Az olvasó dolga csupán annyi, hogy megértse a neki szóló üzenetet.

M. M.

1. Kedves vendég

Ha voltak is intő jelek, én nem észleltem semmit. Az események megindultak a maguk útján. A ragadozók már ott ültek mérföldekekkel távolabb, zsákmányra várva. A csomagra, amelyet egy órával korábban kipakoltam, holnap reggel rákerül a „nem kézbesíthető” címke, és hónapról hónapra ott porosodik a raktárban. Úgy tűnt, csupán az idegen országban eltűnt amerikaiak számát fogom gyarapítani.

Tikkasztó októberi reggel volt. Az ötcsillagos szálloda bejárata előtt ácsorogtam az ismeretlen vezetőt keresve. Gyanútlanul, nem észlelve baljós jeleket, szívem valósággal ujjongott. Remekül éreztem magam, izgatott és elszánt voltam. Úgy éreztem: ez az én napom.

Nyitott dzsip hajtott be a kör alakú bejárat elé. Emlékszem a gumik surrogó hangjára a gőzölgő járdán. A rozsdás járgányra finom permet szóródott az utat szegélyező bíborvörös virágokkal teli bokrok mögül. Az autó megállt, a sofőr pedig, egy harminc körüli bennszülött, egyenesen rám nézett. „Jöjjen”, intett felém fekete karjával. Ő egy szőke amerikaiat keresett, én meg arra vártam, hogy elkísérjenek a bennszülött törzshöz. Az egyenruhás ausztráliai portás szigorú és rosszalló szemében illettünk egymáshoz.

Már akkor nyilvánvaló volt, hogy túl vagyok öltözve, amikor magas sarkú cipőmben felügyetlenkedtem magam a terepjáróra. A jobbomon ülő vezető sortot, elnyútt trikót viselt, meztelen lábán pedig tornacipőt. Amikor arról volt szó, milyen járművel jutok el a találkozóra, másra számítottam, mondjuk egy Holdenra, az ausztrál autógyártás büszkeségére. Nem gondoltam volna, hogy vezetőm egy ilyen teljesen nyitott alkalmatosságon érkezik elém. Mindenesetre inkább legyen elegáns, mint nem megfelelően öltözött az ünnepélyes fogadáson, a rám váró díszlakomán, gondoltam.

Bemutatkoztam. A férfi csak bólintott, úgy tett, mintha pontosan tudná, ki vagyok. A portás zordan nézett ránk, amint elhajtottunk előtte. Végigmentünk a tengerparti város utcáin, elhagytuk a verandás házsorokat, a tejjókat és gyorsbüféket, majd a kopár, csupa beton parkolókat. Amikor rákanyarodtunk a hatfelé elágazó körforgalmú útkereszteződésre, megkapaszkodtam az ajtó fogantyújában. Miután kikeveredtünk belőle és a nekünk megfelelő irányban autóztunk már, a nap a hátamra tűzött. Megálapítottam magamban, hogy az újonnan szerzett barackszínű kosztüm és a hozzá illő selyemblúz is kezd nagyon meleg lenni. Találgattam, merre lehet az épület, ahova hivatalos vagyok. Azt hittem, a külvárosban, de tévedtem. Rátértünk a tengerparttal párhuzamos főútra. A találkozó valóban a városon kívül volt, jóval messzebb a szállodától, mint ahogy vártam. Levettem a kabátomat és arra gondoltam, milyen ostoba voltam, hogy nem tájékoztam idejében. De legalább volt egy hajkefe a táskámban, és vállig érő szőkített hajamat divatosan beföntam és feltűztem.

Kíváncsiságom nem hagyott alább attól a pillanattól, amikor az első telefonhívást kaptam, bár nem mondanám, hogy igazán meglepődtem. Végtére több helyről, szervezettől kaptam elismerést, és a program, amelyen dolgoztam, igazi sikert aratott. Munkánknek előbb-utóbb fel kellett tűnnie: félreérthetetlenül öngyilkos magatartást tanúsító városi félvér felnőtteket karoltunk fel, akik számára értelmes célt és anyagi feltételeket próbáltunk találni. Azon azonban meghökkentem, hogy a törzs, amely jelentkezett és fölvette velem a kapcsolatot, kétezer mérfölddel távolabb él, a kontinens túlsó partján. Az általánosságoknál is jóval kevesebbet tudtam az ausztráliai bennszülött népekről, hacsak nem számítom a fülembé jutott felszínes megjegyzéseket.

Fogalmam sem volt róla, hogy zárt, egységes népcsoportról van-e szó, vagy az amerikai őslakókhhoz hasonlóan nagy különbségek, nyelvi eltérések jellemzőek az itt élőkre.

Valójában arra voltam kíváncsi, hogy vajon mit fogok kapni: újabb fából faragott díszablát, amelyet hazaküldhettek Kansas Citybe, vagy csupán egy csokor virágot. Azt talán mégsem ebben a százfokos melegben. Túl körülményes lenne fölszállni vele a visszafelé induló gépre. A vezető pontosan érkezett, ahogy megbeszéltük, déli tizenkettőkor. Ebből legalább tudhattam, hogy ebédre vagyok hivatalos. Találgattam, mivel kínál a bennszülött tanács. Reméltem, hogy nem a szokványos vendéglői ausztrál étellel. Talán összeütnek valami házi kosztot, és életemben először végre megízlelhetem a bennszülött konyha ételeit. Képzetelemben színes tálakkal megrakott asztal jelent meg.

Az előttem álló események különleges élménynek ígértek, és várakozással tekintettem a feltehetően emléke-

zetessé váló nap elé. A mai alkalomra vásárolt táskámban velem volt egy 35 mm-es filmfelvevő és egy magnó. Mikrofont vagy reflektorfényt ugyan egyetlen szóval sem említettek, sem azt, hogy beszédet kellene tartanom, én mindenesetre felkészültem. Egyik legnagyobb erényem mindig is az előrelátás volt. Végtére betöltöttem az ötvenedik életéveimet, éppen elég kellemetlenség és csalódás ért már életemben, hogy változtatni tudjak terveimen, és feltaláljam magam. Barátaim megállapították, hogy gyakorlatiasan önálló vagyok. Mindig tartogat egy második megoldást is a tarsolyában, szokták mondogatni.

Egy több pótkocsit vontató kamionszerelvény húzott el a szemközti sávban. A kocsik bodrosan gomolygó, forró füstfelhőket püfögtek ki az úttest közepére. Hirtelen abbahagytam az elmélkedést, mert a sofőr megrántotta a kormányt, és letértünk egy göröngyös földútra, ahol mér-földeken át vörös port vertünk fel magunk mögött. Egyszer csak a két kikoptatott kerékcsapás is eltűnt, s rájöttem, hogy nincs út előttünk. Bokrokat kerülgetve bukdácsolunk a hepehupás, homokos kietlenségben. Időnként megpróbáltam beszélgetni, ám a nyitott autó állandó zúgása, a hangos súrlódás, ahogy az alváz leért a földre, és a lefől zötykölődés megghiúsította kísérleteimet. Össze kellett szorítanom a számat, hogy ne harapjam meg a nyelvemet. A vezető sem mutatott hajlandóságot a beszélgetésre.

A fejem úgy billegett, mint egy rongybabáé. Egyre jobban szenvedtem a hőségtől. Harisnyanadrágom olyan érzést keltett, mintha ráolvadt volna a bőrömre, de nem mertem levenni még a cipőmet sem, mert attól tartottam, hogy röpül, bele a rőt színű pusztaságba, amely körülvelt bennünket, ameddig a szemünk ellátott. Nem hittem volna,

hogy hallgatóg vezetőm megállna. Bepárásodott szemüvegemet gyakran törölgettem ruhám szélével. A legkisebb mozdulattól is patakzott rólam a veríték. Éreztem, ahogy megolvad rajtam a festék, és az orcámra kent rózsapír a nyakamra folyik. Bizakodva tűnődtem, talán kapok majd húsz percet, hogy rendbe szedjem magam a bemutatkozás előtt. Ragaszkodni fogok hozzá!

Ránéztem az órára: már két órája zötykölődünk a sívatagban. Emlékezetem szerint évek óta nem volt ilyen melegem. A sofőr még mindig hallgatott, legfeljebb véletlenül hümmögte el magát. Egyszeriben rádöbentem: be sem mutatkozott. Talán nem is azon az autón ülök, amelyiken kellene! De hisz ez ostobaság. Most már amúgy sem tudnék kiszállni, és a vezető annyira biztosnak látszott benne, hogy én leszek az utasa.

Néhány óra múlva megálltunk egy hullámbádogból készült tákolmány közelében. Előtte kis tűz parázslott, amely mellől két bennszülött asszony állt fel közeledtünkre. Mindketten középkorúak voltak, alig viseltek valamit magukon, de barátságosan mosolyogtak ránk. Az egyikén fejpánt volt, amelytől göndör fekete haja furcsán szétállt, és ez szélesítette arcát. Karcsúak voltak és izmosak, arcuk kerek és széles, barna szemük csillogó. Miközben lekászálódtam a terepjáróról, sofőröm odaszólt hozzám: – Errefelé egyébként én vagyok az egyetlen, aki beszél angolul. Én leszek a tolmácsa és a kísérelője.

Nagyszerű, gondoltam magamban. Hétszáz dollárt költöttem repülőjegyre, szállodára és új ruhákra, hogy megjelenjek az ausztráliai bennszülöttek előtt. Erre kiderül, hogy még csak nem is beszélnek angolul, és nem törődnek a dívattal.

Ám ha már itt voltam, meg kellett próbálnom beilleszkedni, bár a szívem mélyén úgy éreztem: nem fog menni.

A két asszony idegen csengésű, tompa hangokat hallattott, önálló szavaik nem kerekedtek ki mondattá. Kísérőm hozzám fordult és elmagyarázta, hogy csak azután kerülhet sor a fogadásra, ha megtisztítottak engem. Fogalmam sem volt, mit értett ezen. Igaz, több réteg por lepett, megizzadtam az úton, láthatóan nem erre célzott. A kezembe adott valami ruhafélét, amelyet kibontottam, és kiderült róla, hogy egy darab anyag, amelyet a test köré kell tekereni. Azt mondta, vetkőzzek le, és ezt öltsem fel. – Micsoda? – kérdeztem hitetlenkedve. – Komolyan mondja? – Erre szigorúan megismételte az utasítást. Körülnéztem, hol öltözhetnék át, de nem találtam alkalmas helyet. Mit tehettem volna? Túl messzire eljöttem, túl sok kényelmetlenséget elszenvedtem ahhoz, hogy most meghátráljak. A fiatalember arrébb ment. – A mindenségit, legalább nem olyan meleg, mint a rajtam lévő göncök – gondoltam. Így hát amilyen ügyesen és gyorsan csak tudtam, levetettem vadonatúj, de bepiszkolódott ruhadarabjaimat, takarosán összehajtogattam őket, majd fölvettem a bennszülött viseletet. Holmimat rátettem a közelben egy nagy, gömbölyű kőre, amely nemrégén még a két várakozó nő ülőalkalmatosságául szolgált. Sutának éreztem magam a fakó rongyban, hiányzott jó benyomást keltő öltözetem. Kísérőm újra előkerült. Ő is átöltözött. Az ágyékkötőt leszámítva meztelenül állt előttem, és mezítláb volt, akárcsak a két nő a tűz mellett. A férfi további utasításokkal látott el: vessek le mindent, cipőt, harisnyát, fehérneműt, ékszert, még a hajamat összefogó csatokat is szedjem ki. Kíváncsiságom fokról fokra csökkent, balsejtelmem egyre nőtt, de engedelmeskedtem neki.

Emlékszem rá, hogy ékszereimet eldugtam a cipóm orrába. Ösztönös női mozdulattal, melyet senkitől sem tanultam, fehéreneműmet a kupacba rakott ruhám közé rejtettem.

Sűrű, szürke füstoszlop szállt föl a parázsló szénről, amikor nyers zöld ágat tettek a tűzre. A fejpántos nő nagy, fekete sólyomszárnyra emlékeztető tárgyat vett elő, és legyezőszerűen kinyitotta. Tetőtől talpig legyezni kezdett vele. A füst gomolyogva fölszállt, a torkomat fojtogatta. Ekkor az asszony mutatóujjával kört rajzolt a levegőbe, és én azonnal megértettem, hogy meg kell fordulnom. A szertartás a legyezővel megisméltődött a hátam mögött is. Ezután a füstön keresztülhatolva át kellett lépnem a tűzön.

Végül azt mondták: megtisztultam, és engedélyt kaptam, hogy beléphessek a bádobódéba. Miközben bronzbőrű kísézőmmel a bejárathoz léptünk, láttam, hogy a nő, aki a szertartást végezte, felkapja összes holmimat és a lángok fölé tartja. Rám nézett, elmosolyodott, és amikor tekintetünk találkozott, elengedte a kezében tartott kincseket. Amim csak volt, mind a tűz martalékává vált!

Egy pillanatra megállt a szívverésem: nagyot sóhajtottam. Máiig sem értem, miért nem tiltakoztam kiabálva, miért nem kaptam ki azonnal a lángok közül a tárgyaimat. Nem tettem semmit. Az asszony arckifejezése elárulta, hogy nem rosszindulatból tette, amit tett; mintha így jelezte volna az idegennek járó vendégszeretetet. Egyszerűen tudatlan – mentegettem magamban. Fogalma sincs a hitelkártyákról és a fontos iratokról. Még örülhettem, hogy a repülőjegyemet a szállodában hagytam. Szerencsére maradtak ott más ruháim, és tudtam, hogy valahogyan majd csak végigmegyek a szálloda hallján ebben az öltözékben is, ha eljön az ideje. Gondolatban így vigasztal-

lódtam: „Ugyan, Marlo, egy olyan rugalmas nő, mint te, nem fog belebetegedni ebbe a vacak kis esetbe.” Ám titokban mégis az járt az eszemben, hogy legalább az egyik gyűrűmet később kikotrom a hamu alól. A tűz előbb-utóbb kialszik, és remélhetőleg kihűl, mielőtt a terepjáró visszaindul velünk a városba. Mégsem így történt.

Csak utólag értettem meg, mi volt a jelentése annak, hogy levettem értékes, mindaddig szükségesnek tekintett ékszereimet. Meg kellett tanulnom, hogy ezek az emberek nem olyan drágaköves aranyórával mérik az időt, amelyet most örökre elnyelt a föld.

Még később azt is megértettem, hogy meg kell szabadulnom a tárgyakhoz és bizonyos hiedelmekhez való ragaszkodásomtól, ez fontos lépés a lét értelme felé vezető emberi fejlődésben.